

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1782/2025
02.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Ковановић, адвокат из ..., против туженог „Ковачки центар“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Душан Деспотовић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2455/24 од 13.02.2025. године, у седници одржаној 02.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против дела става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2455/24 од 13.02.2025. године којим је одбијен као неоснован тужбени захтев за накнаду штете на име неисплаћене зараде у износу од 10.000,00 динара и против става другог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против преосталог дела става првог изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 167/23 од 18.03.2024. године, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог број .../...-... од 18.03.2021. године, што је тужени дужан признати и трпети и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете у виду неисплаћене зараде за период од 19.03.2021. године до 30.03.2021. године, исплати износ од 10.000,00 динара и да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 374.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2455/24 од 13.02.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број .../...-... од 18.03.2021. године, што би тужени био дужан признати и трпети и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету у виду неисплаћене зараде за период од 19.03.2021. године до 30.03.2021. године у износу од 10.000,00 динара. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 374.350,00 динара и обавезан

тузилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.500,00 динара, а ставом трећим обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 53.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у целини из свих законом прописаних разлога због којих се ревизија може изјавити, на основу одредбе члана 403. став 2. Закона о парничном поступку.

Ценећи дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 403. и члана 410. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија дозвољена у делу у коме је изјављена против другостепене одлуке којом је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев за накнаду штете у виду неисплаћене зараде у износу од 10.000,00 динара а да је недозвољена у делу у коме је изјављена против дела правноснажне пресуде којом је преиначена првостепена пресуда и одбијен захтев да се поништи решење туженог од 18.03.2021. године.

Ово стога што се поводом дела тужбеног захтева за исплату износа од 10.000,00 динара на име накнаде штете водио радни спор поводом новчаног потраживања, у односу на који се дозвољеност ревизије цени према општим одредбама, односно члану 403. ЗПП, чијим ставом 2. тачка 2. је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, што је овде случај.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, у делу одлуке о накнади штете, Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту Дана 17.03.2021. године извршено је алко тестирање 77 запослених у првој смени и сачињен извештај да је код тужиоца утврђено присуство алкохола у крви у 12,40 часова од 0,200 промила. Након тога је решењем туженог од 18.03.2021. године тужиоцу изречена мера привременог удаљења са рада без накнаде у периоду од 19.03.2021. године до 30.03.2021. године јер је након извршеног алко тестирања утврђено да поседује наведен промил алкохола у крви. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра, највећи проценат алкохола доспева у организам дигестивним путем, док је унос алкохола преко коже и инхалацијом спрејом „Пропохоб“ преко коже минималан, због чега је оценио да се измерени ниво алкохола не може довести у везу са коришћењем наведеног спреја за грло.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев за поништај решења туженог о привременом удаљењу тужиоца са рада

од 18.03.2021. године и тужбени захтев за исплату накнаде штете за неисплаћени део зараде за период привременог удаљења са рада од 10.000,00 динара, јер је оспорено решење донето без писаног упозорења тужиоцу.

Другостепени суд је оценио да је првостепени суд приликом доношења одлуке погрешно применио материјално право, па је преиначио првостепену одлуку тако што је одбио као неоснован тужбени захтев за поништај решења туженог о привременом удаљењу тужиоца са рада од 18.03.2021. године, оценивши да је ово решење туженог донето у свему у складу са одредбом члана 165. Закона о раду, јер је природа повреде радне обавезе, односно непоштовања радне дисциплине, или понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца пре истека рока из члана 180. став 1. тог закона. Због тога је преиначена и одлука првостепеног суда о накнади штете у износу од 10.000,00 динара као акцесораном тужбеном захтеву и тај захтев одбијен.

По оцени Врховног суда побијана одлука којом је првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтев за накнаду материјалне штете у износу од 10.000,00 динара, донета је у свему уз правилну примену материјалног права, с обзиром да је правноснажно одбијен захтев тужиоца за поништај решења о привременом удаљењу са рада без права на накнаду зараде у периоду за који је тужилац на име накнаде штете тражио исплату износа од 10.000,00 динара. Правилна је и одлука о трошковима спора, донета на основу члана 153. став 1. ЗПП, с обзиром да тужилац у спору није успео.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. ЗПП, донета је одлука као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у делу у коме је изјављена против правноснажне одлуке којом је одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог о привременом удаљењу тужиоца са рада од 18.03.2021. године у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Брховни суд оценио је да ревизија није дозвољена.

Тужбом је тражен поништај решења туженог о привременом удаљењу тужиоца са рада од 18.03.2021. године, па се према природи правне заштите која је тражена овим тужбеним захтевом ради о парници из радног односа.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, а ван ових спорова ревизија није дозвољена, осим ако се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености обог правног лека према вредности предмета спора.

Како је по тужбеном захтеву за поништај решења туженог од 18.03.2021. године вођен радни спор неновчане природе који се не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, у коме сходно цитираној одредби члана 441. ЗПП ревизија није дозвољена, то ни учињено преиначење првостепене пресуде у том делу не утиче на дозвољеност ревизије, односно због тога нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 413.ЗПП донета је одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић